

Illés – Tizenháromas szám

Negyvenhat

Jeff Pippenger

2023-10-19

Az előző cikkben Illést az 1798-tól 1844-ig terjedő történelemmel állítottuk párhuzamba. Illés jelképesen akkor lép be ebbe a történelembe, amikor William Miller elhívatott az első angyal üzenetének hirdetésére. Sarepta özvegye egy hűséges egyházat jelképez, amely két fadarabot gyűjt össze, vagyis két nemzetet, amelyek 1844. október 22-én egy nemzetté lettek.

És mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Íme, kihozom Izráel fiait a pogány népek közül, ahová mentek, összegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket a saját földjükre. És egy néppé teszem őket azon a földön, Izráel hegyein, és egy király lesz mindnyájuk királya; és nem lesznek többé két nép, és nem oszlanak többé két királyságra. És nem fertőztetik meg magukat többé bálványaikkal, sem utálatos dolgaikkal, sem semmiféle vétkükkal; hanem megszabadítom őket minden lakóhelyükről, ahol vétkeztek, és megtisztítom őket; így az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek. És szolgám, Dávid lesz a királyuk, és mindnyájuknak egy pásztorkodó lesz; az én végzéseim szerint járnak, rendelkezéseimet megtartják, és cselekszik azokat. És azon a földön laknak majd, amelyet szolgámnak, Jákóbnak adtam, amelyen atyáitok laktak; és lakni fognak azon ők és fiaik, és fiaik fiai mindörökké; és szolgám, Dávid lesz fejedelmük mindörökké. És békesség szövetségét kötöm velük; örökkévaló szövetség lesz ez velük; megszilárdítom őket, megsokasítom őket, és szenthelyemet közéjük helyezem mindörökké. Hajlékom is velük lesz; igen, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. És megtudják a pogány népek, hogy én, az Úr, szentelem meg Izráelt, amikor szenthelyem közöttük lesz mindörökké. Ezékiel 37:21–28.

Ezékiel több áldást is megjelöl, amelyeket a két pálcának ígértek, vagyis annak a két nemzetnek, amelyek egy nemzetté lesznek. Először e közül az áldások közül négyet fogunk megvizsgálni, amelyeket White testvérnő négy „eljövetelként” jelölt meg, s amelyek mind ugyanabban az időben, 1844. október 22-én teljesedtek be.

„Krisztusnak mint főpapunknak a szentek szentjébe való eljövetele a szentély megtisztítása végett, amint azt Dániel 8:14 bemutatja; az Emberfiának eljövetele az Öregkorúhoz, amint azt Dániel 7:13 tárja elénk; valamint az Úrnak az Ő templomába való eljövetele, amelyet Malakiás jövendölt meg — mind ugyanannak az eseménynek a leírásai; és ezt jelképezi a vőlegénynek a menyegzőre való megérkezése is, amelyet Krisztus a Máté 25-ben feljegyzett tíz szűzről szóló példázatban ír le.” A nagy küzdelem, 426.

Az első „eljövetel”, amelyre White testvér utal, a főpap eljövetele a „szentély megtisztítására”, amelynek a kétezer-háromszáz év végén kellett bekövetkeznie. Ez az ígevers adja meg a választ Dániel könyve nyolcadik fejezete tizenharmadik versének kérdésére, amely így hangzik: „Meddig tart a látomás a mindennapi áldozat felől és a pusztító vétkek felől, hogy mind a szenthely, mind a sereg eltapostassék?” A tizennegyedik vers azonosítja, hogy a szentély megtisztítása a

kétezer-háromszáz év végén kezdődik. Ezékiel azt mondja, hogy Isten „kihozza Izráel fiait a pogányok közül, ahová mentek, és összegyűjti őket mindenfelől, ... és az összegyűjtött nemzet többé meg nem fertőzteti magát”, mert Isten „megtisztítja őket; és népemmé lesznek, én pedig Istenük leszek.”

1844. október 22-én a második „eljövetel”, amelyre White testvér utalt, Dániel könyve hetedik fejezete tizenharmadik versének beteljesedése volt, amely azonosítja, hogy az Emberfia az Öregkorúhoz jön, hogy királyságot vegyen át. Ezékiel azt mondja, hogy Isten „eggyé teszi őket azon a földön, Izráel hegyein, egy nemzetté; és egy király lesz mindnyájuk királya.” Ezékiel Krisztust királyként a „Dávid” névvel ábrázolja, amikor azt mondja, hogy „az én szolgám, Dávid lesz a királyuk.” Azt is azonosítja, hogy Krisztus, mint Dávid, az ő „egy pásztoruk” lesz, és hogy az Ő „szolgája, Dávid” egyúttal „fejedelmük lesz örökké.” A királynak meghatározása szerint szüksége van királyi címére mint királyra, és szüksége van uralomra, amely fölött uralkodhat, valamint királyságának polgáira. Ha nincsenek polgárok, nem volna királyság sem.

Láttam éjjeli látomásokban, és íme, valaki, mint az embernek Fia, eljött az ég felhőivel, és odament a Napok Öregéhez, és eléje vezették őt. És adatott néki uralom, dicsőség és királyság, hogy minden nép, nemzet és nyelv őt szolgálja; az ő uralma örökkévaló uralom, amely el nem múlik, és az ő királysága olyan, amely meg nem semmisül. Dániel 7:13–14.

A White testvér által azonosított harmadik „eljövetel” az volt, amikor Krisztus, mint „a szövetség követe”, hirtelen eljött templomába, hogy megtisztítsa Lévi fiait. Ezékiel azt mondja, hogy Krisztus „megtisztítja őket: és lesznek nékem népemmé, én pedig leszek nekik Istenök”, és hogy „sőt” „békességnek szövetségét” köti velük, amely „örökkévaló szövetség” lesz. A szövetség akkor teljeseedik be, amikor Isten az Ő „szenthelyét közéjük helyezi”, és hogy „megtudják a pogányok, hogy én, az Úr, megszentelem Izráelt, mikor szenthelyem közöttük lesz.”

Íme, elküldöm az én követemet, és ő készíti meg előttem az utat; és hirtelen eljön templomába az Úr, akit ti kerestek, a szövetség követe, akiben gyönyörködtek; íme, eljön, azt mondja a Seregek Ura. De ki viselheti el az ő eljövetelének napját? és ki állhat meg, amikor megjelenik? mert olyan ő, mint az ötvös tüze és mint a ruhatisztítók lúgja. És leül, mint az ezüst ötvöse és tisztítója; megtisztítja Lévi fiait, és megtisztítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban vigyenek áldozatot az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úr előtt Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és a hajdani esztendőkből. Malakiás 3:1–4.

A követ, aki Krisztus útját készítette elő, „a szövetség követe” az 1798-tól 1844-ig terjedő történelemben Illés volt, akit William Miller képviselt. Amikor Krisztus hirtelen eljött az Ő templomába, „olvasztó tűzként” megtisztította Lévi fiait.

A másik „eljövetel”, amely 1844. október 22-én teljeseedett be, a vőlegény eljövele volt. Ezékiel kétszer is kijelenti, hogy az a nemzet, amely a két botból egybegyűjtetett, Isten „népe” lesz, és hogy Ő „az ő Istenük lesz”. Ez a házasság által valósult meg. 1844. október 22-én azt a négy prófécia, amelyek beteljesedtek, és amelyekre White testvér utal, mind Ezékiel két botjának bizonyágtétele azonosítja.

Illés azt a követet jelképezi, aki előkészíti az utat a szövetség követe számára. Krisztus Keresztelő Jánost azonosította azzal a követtel, aki előkészítette az utat az Ő első eljövele előtt. White testvérnő William Millert Illésként azonosította, és Miller előkészítette az utat Krisztus számára, hogy eljöjjön mint a „főpap”, az „Emberfia”, a „szövetség követe” és a „vőlegény”.

Három és fél év múltán Illés eljött Sareptából, ahol az özvegygel és annak fiával tartózkodott, és megparancsolta Ahábnak, hogy hívja össze egész Izráelt a Kármelre. Ezékiel azt mondja, hogy a pogányok meg fogják tudni, hogy Isten az Isten, amikor szentélyét annak a nemzetnek a közepébe helyezi, amely a két botból gyűjtetett egybe. A Kármel hegyén Illés azt mondta Izráelnek, hogy válasszon: vajon Isten az Isten, vagy Baál az isten; de a kérdést nemcsak annak összefüggésében állította eléjük, hogy ki az igaz Isten, hanem annak összefüggésében is, hogy ki az igaz próféta.

És Illés odalépett az egész néphez, és ezt mondta: Meddig sántikáltok még kétféle vélemény között? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, akkor kövessétek őt. De a nép egy szót sem felelt neki. Akkor Illés így szólt a néphez: Én maradtam meg egyedül az Úr prófétájának, míg Baál prófétái négyszázötvenen vannak. 1 Királyok 18:21, 22.

Egész Izráel, Akhábbal együtt, tudta, hogy Illés Istene az Isten, amikor tűz szállt alá az égből, és megemésztette Illés áldozatát. A Kármel hegyén alászálló tűz annak a jele, amikor Isten az Ő szentélyét a két botból lett nemzet közepébe helyezte. A Kármel hegyén történt tűzcsoda azt bizonyította, hogy Isten az Isten, Baál pedig hamis isten.

A sareptai csoda, amikor Illés háromszor ráfeküdt az özvegy halott fiára, bebizonyította számára, hogy Illés Isten embere; és a Kármel hegyén történt csoda ugyanezt vitte véghez. A Kármel tüze nemcsak azt bizonyította, hogy az Úr az Isten, hanem azt is megmutatta, hogy Illés Isten igaz prófétája, szemben a Baál prófétáival és a berkek prófétáival. Az 1840-től 1844-ig terjedő történelemben Miller és a milleriták bizonyultak az igaz prófétáknak, szemben a hitehagyó protestantizmus hamis prófétáival, akik éppen ebben a történelemben nyilvánvalóvá tették, hogy Jezábel leányai.

Illés a Kármel hegyén a valódi protestáns szarv azonosításának munkáját jelképezi, mert a bibliai prófécia hatodik királyságának, a Jelenések tizenharmadik fejezetében szereplő földvadállatnak van egy protestantizmus-szarva és egy republikanizmus-szarva, és uralma éppen 1798-ban kezdődött el. 1798-ban, Jezábel uralmának három és fél éve végén, Illés Sareptából jött el, hogy világos különbséget tegyen aközött, melyik egyház a protestantizmus szarva a földvadállaton.

Sarepta özvegye Thyatira történelméből a menyegző felé haladt, ahol özvegyisége megszűnni készült. Feltámasztott fia azokat jelképezi, akiket Jezábel a három és fél évnyi szárazság idején meggyilkolt. A két bot, amelyet tűzhoz gyűjtött, a szó szerinti Izráel két háza volt, amelyeket egy nemzetté kellett egybegyűjteni, és ez a nemzet a lelki Izráel volt. Az özvegy a két botot tűzrakásra akarta felhasználni, ami a Kármel hegyén és 1844. október 22-én teljesedett be, amikor a szövetség követe „ötvös tűzével” megtisztította Lévi fiait.

A tűz Isten Lelkének kitöltetésének jelképe, amely a Kármel hegyén és az 1844. október 22-én tetőző Éjféli Kiáltás idején ment végbe.

És mikor a pünkösdi napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt voltak ugyanazon a helyen. És nagy hirtelenséggel zúgás támadt az égből, mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és betöltötte az egész házat, ahol ültek. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek, és üle mindegyikre azok közül. És megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nekik szólniuk. Cselekedetek 2:1–4.

A Lélek kitöltetése egy üzenet hirdetését jelképezi, és az özvegy tüzet akart rakni, hogy készíthessen valami edelt, amelyet megehet, ami egy üzenet.

És odamentem az angyalhoz, és ezt mondtam neki: Add ide a kis könyvet. Ő pedig ezt mondta nekem: Vedd el, és edd meg; keserűvé teszi majd a gyomrodat, de a szádban édes lesz, mint a méz. És kivettem a kis könyvet az angyal kezéből, és megettem; és a számban édes volt, mint a méz; de mihelyt megettem, megkeseredett a gyomrom. Jelenések 10:9, 10.

Az az üzenet, amelyet Akháb azonnal közölt Jézabellel, az volt, hogy Illés Istene az igaz Isten, mert Akháb éppen tanúja volt annak, hogy Illés Istene tűzzel felelt. Az az üzenet, amely 1844. október 22-én azonnal feltárult, a harmadik angyal üzenete volt. Mindkét esetben az Akháb által közvetített üzenet, illetve a harmadik angyal üzenete felingerli Jézabelt.

De a keletről és észak felől jövő hírek megrettentik őt; ezért nagy haraggal vonul ki, hogy pusztítson, és sokakat teljesen kiirtson. Dániel 11:44.

Dániel „keletről és északról jövő hírei” azt az üzenetet jelképezik, amely felingerli az északi királyt, aki Jezabel, és ő indítja el a föld történelmének végső üldözését. Ezt az üzenetet Akháb Jezabelhez intézett üzenete, valamint a harmadik angyal üzenetének megérkezése jelképezte az ítélet 1844-ben történt megnyílásakor.

És elmondta Akháb Jézabelnek mindazt, amit Illés cselekedett, és azt is, miként ölte meg karddal mind a prófétákat. Erre Jézabel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy cselekedjenek velem az istenek, és még annál is keményebben, ha holnap ilyenkorra nem teszem a te életedet olyanná, mint azoknak egyikéét. 1Királyok 19:1–2.

Illés mint jelkép az 538-tól 1798-ig terjedő pusztai időszakon keresztül jelenik meg. Azután 1798-ban Illés William Millerként tűnik fel a történelemben. 1844-ben Illés a mennyei tűz alászállását hívja elő az Éjféli Kiáltás által. Majd 1863-ban Illést és üzenetét elutasították. Üzenete Mózes „hét időről” szóló üzenete volt, amelyet Ezékiel két botjáról szóló üzenete is jelképezett. A két bot összegyűjtése szétszórásuk végén Sareptai özvegy üzenete volt, és ő a két botot az étel elkészítése előtt gyűjtötte össze.

James és Ellen White szerint a Miller-féle adventizmus 1856-ban laodiceai adventizmussá vált, és amikor ezt követően, 1863-ban elutasították Illés üzenetét Mózes „hét idejéről”, megszüntették annak logikai lehetőségét, hogy megértsék a „hét időről” szóló ismeret gyarapodását, amelyet Isten 1856-ban kívánt előhozni (Hiram Edson nyolc befejezetlen cikkén keresztül). A logika kényszere alatt kezdték lebontani az igazságoknak azt az alapvető rendszerét, amelynek összeállítására az angyalok William Millert vezették. Az első „kő”, amelyet Miller felfedezett, az az alapkő volt, amelyben a laodiceai adventizmus egész történelme során megütközött. Az igazság ama első

kövének elutasítása idézte elő Laodicea vakságát, egy olyan tünetet, amely gyógyítható, de amelynek gyógyítását ritkán keresik.

A templom megtisztítása, amely 1844. október 22-én kezdődött, magában foglalta annak a „seregnek” a megtisztítását is, amely a szentéllyel együtt eltiportatott a Dániel 8:13 szerint. A sereget az a „két bot” jelképezte, amelyet a sareptai özvegy gyűjtött össze a tűzhöz. A két bot az ősi, szó szerinti Izráel két háza volt. A szó szerinti Efraimot és Júdát egyetlen lelki nemzetté kellett összegyűjteni, és az ítélet kezdetén a szövetség követe által megtisztítani. Ez a két nemzet volt az a „sereg”, amely eltiportatott.

Ezékiel ígérete az volt, hogy Isten „kihozza Izráel fiait a pogányok közül, ahová szétszóródtak”, és „összegyűjti őket”, „és beviszi őket az ő földjükre”. A szó szerinti Izráel földje a dicsőséges föld, vagy az ígért földje, vagy Júda volt. A lelki dicsőséges föld 1798-ban a Jelenések tizenharmadik fejezetében szereplő két szarvú földi fenevad földje volt.

Azon a napon, amikor felemeltem kezemet feléjük, hogy kihozzam őket Egyiptom földjéről egy földre, amelyet számukra kiválasztottam, tejjel és mézzel folyóra, amely minden földek ékessége.... De a pusztában is felemeltem kezemet feléjük, hogy nem viszem be őket arra a földre, amelyet nekik adtam, tejjel és mézzel folyóra, amely minden földek ékessége. Ezékiel 20:6, 15.

Izráel két szó szerinti háza azon a földön élt, amely „minden országok ékessége” volt, azon a földön, amely „tejjel és mézzel” „folyt”. Amikor Izráel két szó szerinti háza mint lelki Izráel egybegyűjtetett, azt az ígéretet kapták, hogy a maguk földjére helyeztetnek. A lelki „ékes föld” az a hely, ahol a Milleriták mozgalma a kezdetkor és a száznegyvennégyezer mozgalma a vég idején a földi fenevad uralma alatt található. Az a mozgalom, amely a száznegyvennégyezret jelképezi, egyedül a földi fenevad országában emeltethetett fel. Bármely más földről származó, magát a harmadik angyal mozgalmának valló mozgalom hamisítvány, mert az Alfa és az Omega a véget mindig a kezdettel szemlélteti.

„Isten páratlan irgalmai és áldásai áradtak nemzetünkre; a szabadság földje volt, és az egész föld dicsősége. Ámde ahelyett, hogy hálát adtak volna Istennek, ahelyett, hogy tisztelték volna Istent és az ő törvényét, Amerika magukat kereszténynek vallói a gőg, a kapzsiság és az önelégültség kovászával itatódtak át....”

„Elérkezett az idő, amikor az ítélet az utcákon hever, és a méltányosság nem tud bejutni, és aki eltávozik a gonosztól, prédává teszi magát. De az Úr karja nem rövid ahhoz, hogy ne tudna megmenteni, és az ő füle nem nehéz ahhoz, hogy ne tudna hallani. Az Egyesült Államok népe kiváltságos nép volt; de amikor korlátozzák a vallásszabadságot, feladják a protestantizmust, és támogatást adnak a pápaságnak, bűnük mértéke betelik, és a ‘nemzeti hitehagyás’ be lesz jegyezve a menny könyveibe. E hitehagyás eredménye nemzeti romlás lesz.” Review and Herald, 1893. május 2.

Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenharmadik és tizennegyedik verse azonosítja mind a szentély, mind a sereg megtaposását. A sereg a szó szerinti Izráel két háza volt. Jeruzsálemet a sötét középkor ezerkétszázhatvan éve alatt taposták meg.

És adaték nékem egy vesszőhöz hasonló nád; és az angyal megállta, mondván: Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát, és az oltárt, és azokat, akik abban imádkoznak. De a templomon kívül levő pitvart hagyd ki, és ne mérd meg azt; mert a pogányoknak adatott: és a szent várost negyvenkét hónapig tapodják lábbal. Jelenések 11:1, 2.

Jánosnak a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében azt a parancsot adják, hogy ne csupán a templomot mérje meg, hanem „azokat is, akik abban imádkoznak”. János prófétai értelemben 1844. október 22-én állt, amikor azt a parancsot kapta, hogy mérje meg a templomot és az abban imádkozókat.

És kivevém a kis könyvet az angyal kezéből, és megevém azt; és az én számban édes vala, mint a méz; és mikor megettem azt, az én gyomrom keserűvé lőn. Jelenések 10:10.

A Jelenések könyve tizedik fejezetének tizedik versében János 1844. október 22-ének keserű csalódását ábrázolta, és azonnal azt a parancsot kapta, hogy mérje meg mind a szentélyt, mind a sereget. A Dániel könyve nyolcadik fejezete tizenharmadik versében felvetett kérdés tárgya mind a szentélynek, mind a seregnek megtaposása. János tudatja velünk, hogy „a pogányoknak” kellett „taposniuk” a „szent várost” „negyvenkét hónapig”. A negyvenkét hónap Illés három és fél esztendeje volt. Ez a sötét középkor volt 538-tól 1798-ig. Prófétaileg 1844. október 22-én állva János azt a parancsot kapta, hogy hagyja el az udvart, és „meg ne mérd azt, mert a pogányoknak adatott, és a szent várost tapodják negyvenkét hónapig.”

Amikor János azt a parancsot kapta, hogy mérje meg a „templomot, és az oltárt, és azokat, akik abban imádkoznak”; Dániel nyolcadik fejezetének tizenharmadik verse szerint azt a parancsot kapta, hogy mérje meg a szentélyt és a sereget. Ha János arra kapott utasítást, hogy „ne” számítsa bele az ezerkétszázhatvan évet, akkor 1798-tól addig kellett mérnie, ahol 1844-ben állt. Az 1798-tól 1844-ig terjedő idő, megmérve, negyvenhat évet tesz ki. A negyvenhat év kezdete 1798-ban volt, amikor Mózes „hétszeres” büntetése Izrael északi házával szemben beteljesedett. A negyvenhat év vége 1844-ben volt, amikor Mózes „hétszeres” büntetése Izrael déli házával szemben beteljesedett. János mérése negyvenhat évnek felel meg. A negyvenhat szám a templomot jelképezi. Jézus ezt mondta: rontsátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem azt; a kötekedő zsidók azonban azzal érveltek, hogy a templom negyvenhat esztendő alatt épült fel.

Jézus pedig felelvén, monda nékik: Rontsátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem azt. Erre azt mondták a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépítéd azt? Ő azonban az ő testének templomáról szólt. János 2:19–21.

Jézus Ádám bukása után vette magára Ádám testét, annak minden öröklött elfajulásával együtt, hogy példát adjon nekünk arra, miként győzhetünk, amint Ő is győzött. Két tanúbizonyság alapján azt tanítani, hogy Krisztus teste nem hordozta a bűn négyezer éve alatt felhalmozódott öröklött eltorzulásokat, Babilon borát terjeszteni jelenti; mert azt tanítani, hogy Krisztus nem vette magára ezeket az öröklött gyengeségeket, a katolicizmus egyik alapvető tana.

És minden lélek, amely nem vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, nincs Istentől; és ez az antikrisztus lelke, amelyről hallottátok, hogy eljön; és már most is e világban van. 1 János 4:3.

Mert sok hitető jött a világba, akik nem vallják, hogy Jézus Krisztus testben jött el. Ez a hitető és az antikrisztus. 2 János 1:7.

Krisztus testének temploma minden emberi lény testének temploma volt.

„Krisztus nem volt olyan kedvező helyzetben a sivár pusztában, hogy elviselje Sátán kísértéseit, mint Ádám, amikor Édenben megkísértetett. Isten Fia megalázta magát, és magára vette az emberi természetet, miután az emberi nem négyezer éven át eltávolodott Édentől, valamint eredeti tisztaságának és egyenességének állapotától. A bűn évszázadokon át hagyta rettenetes nyomait az emberi nemen; és testi, szellemi és erkölcsi elfajulás uralkodott az egész emberi családban.”

„Amikor Ádámot Édenben megköörnyékezte a kísértő, még a bűn szennye sem tapadt hozzá. Tökéletessége erejében állt Isten előtt. Lényének minden szerve és képessége egyaránt fejlett és harmonikusan kiegyensúlyozott volt.”

„Krisztus, a megkísértés pusztájában, Ádám helyén állt, hogy kiállja azt a próbát, amelyet Ádám nem tudott elviselni. Itt Krisztus a bűnös javára győzött, négyezer évvel azután, hogy Ádám hátat fordított otthona világosságának. Az emberi család, elszakadva Isten jelenlététől, minden egymást követő nemzedékkel egyre távolabb sodródott attól az eredeti tisztaságtól, bölcsességtől és ismerettől, amellyel Ádám rendelkezett Édenben. Krisztus a faj bűneit és gyengeségeit úgy hordozta, amint azok léteztek, amikor eljött a földre, hogy segítsen az emberen. A faj érdekében, a bukott ember gyengeségeit magára véve, meg kellett állnia a Sátán kísértései között minden olyan ponton, amelyen az ember támadásnak lenne kitéve.”
Selected Messages, 1. könyv, 267–268.

János második fejezetében Krisztus az Ő testéről mint templomról beszélt, és az Ő test-temploma egy olyan emberi lényé volt, aki négyezer év összegződött gyengeségének elfajulásait hordozta. Az az emberi templom, amelyre Krisztus utalt, negyvenhat kromoszómából áll. Amikor Mózes felment a Sínai-hegyre, hogy átvegye a törvényt és a templom felépítésére vonatkozó utasításokat, negyvenhat napot töltött a hegyen. Ezékiel Krisztusra úgy utal, mint aki templomát a két bot „közepébe” helyezi. Az északi királyság és a déli királyság hét időszakának végétől számított idő, amelynek megmérésére János utasítást kapott, negyvenhat év volt, és az 1798 és 1844 közötti „közepet”, illetve időszakot jelképezte. E negyvenhat év alatt Jézus felépítette a lelki templomot, amelyet hirtelen megtisztít, amikor eljön mint a szövetség követe. A szövetség követe gyanánt az Ő törvényét népe szívébe írja. Ezt a törvényt két kőtábla jelképezi. Az első táblán négy parancsolat van, a második táblán hat. Együtt a negyvenhat számát jelképezik.

A lelki Izráel összegyűjtése 1798-tól 1844-ig a lelki Izráel összegyűjtését jelképezi, ugyanakkor egy templom felállítását is ábrázolja.

Járuljatok őhozá, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, de amely Isten előtt kiválasztott és drága; ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat mutassatok be, amelyek Jézus Krisztus által kedvesek Istennek.

Ezért van megírva az Írásban is: Íme, leteszek Sionban egy szegletkövet, kiválasztottat, drágát; és aki hisz őbenne, semmiképpen meg nem szégyenül.

Nektek azért, akik hisztek, drága ő; az engedetleneknek pedig: a kő, amelyet az építők megvetettek, ugyanaz lett a szeglet fejevé, és megütközés kövévé és botránkozás sziklájává azoknak, akik az igében megütköznek, mivel engedetlenek; amire rendeltettek is.

Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas tetteit, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem voltatok nép, most pedig Isten népe vagytok; akik nem nyertetek irgalmat, most pedig irgalmat nyertetek. 1 Péter 2:4–10.

Az a templom, amely 1798-tól 1844-ig épült fel, magában foglal egy olyan csoportot, amely engedetlenségre lett „rendelve”. Engedetlenségük abban nyilvánult meg, hogy elutasították a „hétserest”, a „szegletkövet”, „a követ, melyet az építők megvetettek”, amely a „botránkozás köve” és az „ütközés sziklája”.

Az az osztály, amely „Istentől választott”, felismerte azt a „követ”, amelyet az emberek „megvetettek”, mint az „élő követ”, és mint azt a „követ”, amely „Istentől választott, és” „drága” volt. Az „Istentől választott”, a „választott nemzetség” a „múlt időkben” „nem nép volt, most pedig” „Isten népe” lett. Amikor Isten összegyűjtötte a két botot, kihozta őket a „pogányok” közül. Az ő népévé kellett válniuk, amikor a két nemzetet eggyé tette az 1798-tól 1844-ig terjedő negyvenhat év során.

Csak egyetlen alap van, és ez az alap Jézus Krisztus; ám az a „botránkozás köve”, amely az engedetlenek által elvetett történelem alapja volt, Mózes „hét ideje” volt. Amikor a „hét időt” 1863-ban elvetették, az Jézus Krisztus elvetése volt.

A meséknek az a zagyvaléka, amely azt a következtetést vonja le, hogy a szentélynek az 1844. október 22-én megkezdődött megtisztítása kizárólag a kétezer-háromszáz éves prófécia beteljesedése volt, egy üres szentélyt azonosít, egy seregnélküli szentélyt, egy alattvalók nélküli királyságot. Az ihletés nem tár elénk a szentély számára olyan célt, amely magasabb rendű volna annál, mint aminek Isten maga mondta a szentély célját.

És készítsenek nekem szentélyt, hogy közöttük lakozzam. 2Mózes 25:8.

A Szentírásban Isten szentélye mindig az Ő népével áll kapcsolatban, amely a sereg. Ezékiel két botja, amelyeket két nemzetként azonosít, egy nemzetté kellett hogy váljanak, és Isten szentélye az ő közepükön volt. Dániel nyolcadik fejezete tizenharmadik versének kérdését félreértelmezni azért, hogy elrejtse, mit is kérdez valójában a kérdés, egyúttal a tizenharmadik vers „egy bizonyos szentjének” elutasítása is, akit arra kértek, hogy válaszoljon a kérdésre.

Akkor hallék egy szentet szólni, és egy másik szent azt mondta annak a bizonyos szentnek, aki szólt: Meddig tart a látomás a mindennapi áldozat felől és a pusztító vétek felől, hogy mind a szenthely, mind a sereg lábbal tapodtassék? És mondta nekem: Kétezer-háromszáz estig és reggelig; azután kiderül a szenthely igazsága. Dániel 8:13–14.

A mennyei lényt, akinek a kérdést feltették, „amaz egy szent”-nek nevezik, és e kifejezés a héber „Palmoni” szóból van fordítva, amelynek jelentése: a csodálatos számláló, a titkok számlálója. Abban a szakaszban, amely az adventizmus központi oszlopa és alapja, Krisztus önmagát a csodálatos számlálóként mutatja be. Ezt éppen ott teszi, ahol azonosítja a Biblia leghosszabb időpróféciaja és a kétezer-háromszáz nap időpróféciaja közötti kapcsolatot. A leghosszabb időprófécia Mózes esküje, amely a Leviticus huszonhat „hét ideje”. Ez az a prófécia, amely Izrael mindkét házának szétszórását és szolgaságba vetését azonosítja, akik a tizenharmadik versben mint a „sereg” vannak megjelölve, amelyet eltaposnak, míg a tizennegyedik vers a szentély eltírásának próféciaját azonosítja. Mindkét prófécia 1844. október 22-én teljesedett be, miután Sarepta özvegye összegyűjtötte a két fadarabot a szövetség követe tüzéhez.

Amikor az adventizmus elutasította a prófétai idő legelső igazságát, amelynek megértésére az angyalok vezették William Millert, önmagát vakította meg. 1856-ban Hiram Edson nyolc cikkével Palmoni megkísérelte növelni a hét idő világosságát, de hiába. Elutasították a Laodiceának szóló üzenetet, és elfogadták Laodicea öt rosszindulatú megnyilvánulását, ezáltal azonosítva magukat az öt bolond szüzzel.

Ézsaiás hetedik fejezetének hatvanöt éve, amely kezdetében Kr. e. 742-t, Kr. e. 723-at és Kr. e. 677-et jelöli meg, megismétlődött a végidei történelemben 1798-ban, 1844-ben és 1863-ban. Ezt a záró történelmet Ezékiel harminchetedik fejezetében a két bot egybegyűjtése szemlélteti, és Sarepta özvegye (amint az Újszövetség görög szövege nevezi) annak a története, hogy Isten szövetségi kapcsolatot létesít a lelki Izráellel a lelki Júdában (a dicsőséges földön), a bibliai prófécia hatodik királyságának története során. Ez a történelem, mivel a hatvanöt év próféciajének vége, egyúttal a Jelenések tizenharmadik fejezetében szereplő földi fenevad kezdetét is jelképezi. A bibliai prófécia hatodik királyságának kezdetén a két bot egyesítése a bibliai prófécia hatodik királyságának végét szemlélteti. Ez a történelem magában foglalja a protestantizmus szarvának és a republikánizmus szarvának párhuzamos történetét.

Prófétai értelemben a hatalom, a szarv, a nemzet, az ország, a király vagy a fő egymással felcserélhető jelképek, attól a szövegösszefüggéstől függően, amelyben használatuk történik. Mindezek a jelképek arra a két botra is utalnak, amelyeket Ezékiel két nemzetként azonosít. A földből feljövő fenevad prófétai történelmének kezdetén a protestáns szarv egybegyűjtött egy nemzetté, vagyis egy szarvvá. Ugyanezen történelem legvégén a republikánus szarv együtt fog egyesülni a hitehagyott protestantizmus szarvával, hogy egy nemzetté legyen. Ez a nemzet a Jelenések tizenharmadik fejezetének tengerből feljövő fenevadja számára képmássá lesz. Logikusan következik, hogy ha megtagadjuk a hét idő átka bizonyágtételének meglátását (amely Izrael szó szerinti mindkét háza ellen végrehajtatott), akkor bizonyosan nem leszünk képesek meglátni, miként lett az ókori Izrael e két szó szerinti házából 1844-ben a lelki Izrael nemzete. Ha ezt a történelmet nem látjuk, akkor teljesen „tanácstalanok” vagyunk afelől, miként azonosítja az Egyesült Államok kezdetén végbement történelem a vég idejének történelmét, amikor a republikánus szarv megismétli azt az egybegyűjtési folyamatot és azt az egyesülést, amely kezdetben a protestáns szarv által szemléltetett.

A következő cikkben tovább fogjuk vizsgálni ezeket az igazságokat.

